

AGENTURA 1: PRVNÍ TÝM

(ukázka z druhého příběhu ze tří)

Martin Štefko



Martin Štefko – Golden Dog
2016

Základní vydavatelské informace o knize:

Text © Martin Štefko, 2015

Obálka a ilustrace © Janiko, 2016

Korektury: Veronika Štefková, Radka Schreiberová

Kniha paperback:

Vydalo nakladatelství Martin Štefko v roce 2016

v edici Golden Dog

jako svou 6. publikaci

Urbinská 141, 381 01 Český Krumlov

www.goldendog.cz

1. vydání

Tiskem Nová Forma, s.r.o., Týn nad Vltavou, 2016

www.novaforma.cz

ISBN 978-80-88067-05-4

Viper se díval do materiálů, které jim Samara poskytla. „Jak se to sakra čte?“

„Wat Benchamabophit Dusitvanaram,“ řekla Katharine.

„Jak?“

„Wat Benchamabophit Dusitvanaram,“ zopakovala. „Zkráceně jenom Wat Benchamabophit.“

„To mi teda pomohlo! Tohle nikdy nevyslovím.“

„Pro turisty je to Mramorový chrám,“ vysvětlil Ivory.

„To už se dá,“ praštil Viper rukou do papírů. „Mramorový chrám se vyslovuje mnohem líp. A jak to vlastně víš?“

„Píše se to v těch papírech,“ odušila Samara, která je všechny pozorovala z rohu kabiny pro pasažéry. Agentura pro ně připravila soukromý tryskáč. Vrtulník je zanechal v džungli, kde se pod stromy překvapivě skrývala přistávací rampa. Pilot musel být hodně zkušený, aby místo pro přistání objevil. Nezdálo se však, že by měl jakékoli problémy. Než nastoupili do letadla, museli projít identifikační kontrolou, aby se všichni ujistili, že jsou sami sebou. Kontroly krve a jiných částí těla budou na denním pořádku.

Neměli moc času se seznámit s Hnízdem, ale prošli si svoje pokoje, kde na ně čekaly složky, tři kopie textu o prvním případě. Zahřívací kolo. Na pořádné případy si počkají.

Než složky otevřeli, prošli si ubikace, kde měli všechno potřebné vybavení včetně koupelny se sprchou, záchodem s bidetem, v hlavním pokoji nechyběla velká televize, která fungovala zároveň jako monitor počítače, kde se mohli připojit k interní síti a případně vyhledávat informace a přijímat další úkoly. Nic nestačili vyzkoušet, protože všem se ve stejnou chvíli objevil na obrazovce obrovský Samařin obličej s rozpuštěnými vlasy, který díky zvětšení vypadal ještě nepříjemněji než normálně. Mladá Japonka, místo aby si šla pro vysvědčení, se rozhodla šéfovat nadnárodní organizaci, která je podle všeho přísně tajná a o jejím fungování ví jen pár lidí.

Když se Samara objevila na monitorech, dala jim instrukce, aby se převlékli, případně osprchovali, a pak se odebrali k terminálu, kde jim budou podány základní instrukce. Do té doby už měli mít případ nastudovaný. Doháněli však četbu i během letu do thajského hlavního města. Bangkok je vítal a oni se měli setkat rovnou s jednou z jeho zajímavých památek. Buddhistický chrám Wat Benchamabophit Dusitvanaram, u kterého se turisté tak rádi fotí. Právě focení je přivedlo k prvnímu případu.

„A nejsou to fotomontáže?“ ujišťoval se poněkolkáté Viper.

„Samozřejmě že nikoli,“ odvětila Samara. Přehlížela všechny a pozorovala, jak reagují, co dělají, když jsou v klidu ve skupině. Snažila se odhalit každý náznak potenciálního fiaska.

„Ale vypadá to jako fotomontáž.“

„Je to prozkoumáno a vyhodnoceno. Fotomontáž to není.“

„Já se nehádám, jen že takových fotek je spousta.“

„A většina jsou fotomontáže. Tyhle ne.“

„Děje se to jenom tam?“ zeptal se Ivory, který si také prohlížel jednu z fotografií. Zvětšenina vytištěná na formátu A4, aby byla dobře vidět postava dívky, skrývající se za skupinkou školáků, kteří přijeli do Bangkoku na výlet se svou třídou. Všichni byli oblečení do stejných trikotů. I proto mezi nimi dívka tak vyčnívala, i když zůstávala v pozadí. Měla na sobě dlouhé červené šaty protkávané zlatem, které jí spadaly až k chodidlům. Pevně svíraly její hubené tělo. Vlasy smotané a upevněné zdobnou jehlicí, která lehce vyčnívala nad temenem hlavy. Oči mírně rozšířené, ústa by se chtěla usmát, ale nedokázala to. Nic tak divného. Prostě se k třídě připletla mladá žena, která tam nepatřila. Anebo se s ní chlapci chtěli nechat vyfotit.

Ivory odložil fotografii a podíval se na další, kde stála trojice lidí na dlážděné cestě před chrámem. Chrám se klenul v pozadí v celé své impozantní kráse. Nádherná kulisa pro společnou fotografii. Na ní postávala thajská rodina – otec s matkou a mezi nimi mladá, ale již dospělá dcera, oproti matce moderně oblečená. Pěkná fotografie do rodinného alba. Až na jeden

rušivý element. Dívka v těsných červených šatech protkaných zlatem a s vlasy smotanými do drdolu s vyčnívající zdobnou jehlicí. Její výraz i postoj naprosto stejné jako na předchozí fotce.

„Nemůže to být náhoda? Prostě jenom holka, co se jim tam připlétla?“ nadhodil Viper. „Není to nějaká mniška...“

„V chrámu nejsou mnišky ani kněžky,“ utnula jeho uvažování Samara.

„Dobře, tak to je jedno, prostě nějaká místní žena, která se ráda nechává fotit.“

„Jen si porovnejte ty fotografie,“ pobídla ho Samara.

Viper se na dvě různé fotografie díval spolu s Katharine, která se mu nakláněla přes rameno.

„No?“ vydechl Viper.

„Jako kdyby to byla socha,“ odhalila Katharine. „Ta ženská se ani nepohnula.“

„Přesně tak,“ souhlasila Samara.

„A to je až tak divný?“ namítl Ivory. Jeho skepse se drala na povrch, jako kdyby se jí potřeboval zbavit. „Obama taky vypadá na každé fotce jako socha.“

„Podívejte se pořádně na třetí.“ Viper si vzal snímek, stejně tak i Ivory. Katharine se dál dívala s kovbojem. Třetí fotografie zobrazovala dívku v krátkých džínových kraťasech a červeném tílku. Ve výstřihu měla sluneční brýle. Fotograf ji snímal zespoda, takže byla perspektiva odlišná od předchozích, ale o to lépe vynikly dvě figury. Kromě dívky, pravděpodobně Američanky, se na fotografii vyskytovala ještě Thajka v červených šatech. Byla mnohem zřetelnější, vzhledem k úhlu záběru větší. Stála vedle dívky, která si ani neuvědomovala její přítomnost.

„Tohle je divný,“ konstatoval Viper Rattles a ani nemusel moc rozvádět, co má na mysli. Katharine přejela prstem po thajské ženě, která se objevovala na všech fotografiích. Až na třetí rozeznali, že je částečně průsvitná. Viděli skrz ni špičky střech chrámu.

„Nějaký optický klam?“ nadhodil Ivory. Špička hlavní budovy se rozplývala jako rozmytá vodou.

„Také jsme si to mysleli,“ připustila Samara, „ale po bližším prozkoumání jsme zjistili, že je průhlednost přítomna na všech fotografiích.“

„Zajímavé,“ pokyvoval hlavou Viper. „Co to znamená?“

„Já bych položil jinou otázku,“ vmísil se otec Ivory, postavil se a sundal si koženou bundu. Topení v letadle až příliš hrálo. „Co to pro nás znamená? To mi chceš říct, že nás posíláte na misi, abychom zjistili, proč se na fotografiích u starého chrámu objevuje místní ženská?“

Samara si povzddechla. „Jestli ještě jednou půjdete na misi bez toho, abyste si pročetli všechny materiály,“ mluvila tichým, nebezpečným hlasem, „pravděpodobně ta mise skončí dřív, než začne.“

„Tady to je,“ ukázala Katharine s dětskou radostí na jeden odstavec ve spisu, který před sebou Viper držel.

„Co to...“

„Přečti to,“ přerušila Katharine kovboje.

Viper Rattles začal číst: „Kromě skutečnosti, že se subjekt PARA.02.89835 (krycí jméno „Žena v červeném“) jeví na fotografiích průhledný, zaujala také skutečnost, že ve všech případech se vyskytuje v blízkosti určité osoby a ukazuje na ni. Je to gesto, které bylo prve přehlédnuto jako součást postoje. Ve všech případech ruka Ženy v červeném od boku ukazuje na jednu z osob, které se na fotografiích vyskytují. Mozek analyzoval databázi obličejů a porovnal je s fotografiemi. Ve všech případech byla nalezena shoda, a to i následným průzkumem a prostřednictvím rozhovorů s rozpoznávanými osobami.“

„Á, teď to začne být zajímavý,“ vyjekla Katharine, která si pro sebe četla rychleji.

„Osoby,“ pokračoval Viper, „na které dívka ukazuje, byly v době vyšetřování již po smrti. A to bez výjimky ve všech případech. Zjišťování příčiny úmrtí dovedlo vyšetřující tým k tomu, že ani v jednom případě se nejednalo o smrt, kterou by bylo možné označit jako přirozenou. Smrt nastala – opět ve všech případech bez výjimky – prostřednictvím masivního krvácení.“

Těla byla nalezena rozervána na kusy. Ani jedno úmrtí nespojuje region, došlo k nim v různých státech světa a nedá se předpokládat, že by šlo o sériového vraha, i když tato možnost nebyla s jistotou vyloučena.“

Viper se natáhl pro vodu. Vyschlo mu v krku. „Tohle vážně začíná být zajímavé,“ připustil. „Čtete dál,“ přikázala Samara stroze.

Viper se nadechl a pokračoval, kde skončil: „Vzhledem k různým zvláštnostem okolo fotografií a spojitosti s chrámem Wet... s tím Mramorovým chrámem, předpokládáme, že právě žena na fotografiích má s mrtvými spojitost. Dle našeho názoru se nejedná o náhodu, ale je pravděpodobné, že se v oblasti... chrámu nachází entita, kterou doposud nejsme schopni identifikovat. Pro tento případ by bylo vhodné zvolit tým, který by se jím podrobněji zabýval.“

„A to jsme my,“ zašklebil se Ivory.

„Vypadá to jako nuda,“ zhodnotila Katharine a šla si sednout.

„Co si o tom myslíte?“ založila si Samara ruce na prsou. Vypadala přísně, jako učitelka, nikoli jako žačka.

„Nějaký duch?“ zkusil to Viper.

„Vypadá to tak. Duch, démon, něco podobného. Nemáme finální katalogizační systém. Prozatím. Naše týmy, které se setkaly s podobnými entitami, většinou nepřinesly svědectví, která by bylo možné označit za hodnověrná. Mimo jiné i proto jsme se rozhodli vytvořit specializovaný tým, který by to dokázal.“

„Zjistil někdo, co je to za ženskou?“ nadhodil Ivory.

Samara se na něj neotočila, ale odpověděla: „Došlo ke srovnávací analýze, ale nebyla nalezena žádná shoda s žijícím člověkem, anebo alespoň člověkem, jehož fotografie by byly zachovány a dostupné. Samozřejmě vyjma těch, které držíte v ruce.“

„Takže tu máme ženskou, která kdysi umřela, teď straší a zabíjí. To je vážně legrace,“ shrnula znuděně Katharine. „Tohle se mi nechce dělat. A už vůbec ne v Thajsku.“

Samara po ní šlehla pohledem a na malou chvíli se zazdalo, že se v její tváři objevil škodolibý úsměv. „Je to váš první úkol a jsem si jistá, že to bude zajímavější, než se zdá.“

„A jaký je postup?“ zeptal se Viper.

„Postup?“ zopakovala Samara jediné slovo. „Postup je čistě na vás. Nejste vojáci. Jste všichni dostatečně schopní a máte vlastní postupy. Ráda bych postup nechala na vás.“

„Tohle je pořád test, co?“ řekl Ivory.

„Jak jsem řekla, každý váš úkol bude test.“

„A kde máme teda začít?“ chtěl vědět Viper.

„Kde? Na to snad taky přijdete, ne? Zkuste se dívat na věci z jiných úhlů.“ Samara už nic dalšího neřekla, namísto ní se v reproduktorech ozval pilot. Letadlo šlo na přistání.

Viper stál s ostatními před chrámem Wat Benchamabophit Dusitvanaram. Nejednalo se o imponantní chrám křesťanského stylu, ale o nízkou budovu se střechami, které se od hlavního dómu táhly do obou stran jakoby do nekonečna. Schodovitě řazené střechy vytvářely dokonalou iluzi nikdy nekončící víry. Bílý italský mramor stěn kontrastoval s červenou střechou a jejím zlatým lemováním. Nebeská švadlena obroubila rohy chrámu a pozvedla ho do oblačných výšin. Vlivy různých kultur pak připomínaly téměř antické sloupy, mezi nimiž se procházelo do útrob stavby, kde se zlatem a lakem nešetřilo. Vše se lesklo v neskromné nádheře, která imponovala i při pohledu zvenčí. Přitom se do areálu vcházelo jen malou mramorovou branou, která se špičatěla vzhůru ve výšce maximálně čtyř metrů.

Turistům přístupná část chrámu se hemžila různými národnostmi, ale nedalo se mluvit o tom, že by památka moc táhla. Snad o víkendech je to lepší. Několik mladých dívek, pravděpodobně z Japonska, se chichotalo Viperovu oblečení. S úsměvem jim pokynul.

„Tohle je pěkné místo,“ konstatoval Ivory. „Nepřijde mi, že by tu měl být duch.“

„Třeba to v noci vypadá jinak,“ usoudil Viper, ale sám tomu nevěřil.

Katharine těkala kolem a neustále se rozhlížela, jako kdyby někoho hledala. V jejím případě se mohlo jednat o nekontrolované chování. Těžko říct.

Viper zkoumal lidi. Zaujal ho fotograf, který s unaveným úsměvem seděl hned za branou a čekal, až se někdo nechá vyfotit. Podle přenosného počítače a malé tiskárny, ke kterým měl natažený dlouhý kabel, byl fotografií schopen okamžitě nabídnout. Možná by ji i vložil do připravené šablony. Anebo také ne. Nevypadal, že by se ve své práci vyžíval. Cedulka u jeho nohou hlásala, že fotku klidně pořídí za čtyři dolary.

„Chceš se nechat vyfotit?“ všiml si kovbojova pohledu Ivory.

„Vlastně, proč ne, ale aby se nám na fotce taky neobjevila ta ženská.“

„Máš strach?“

„Ty ne? Celé tohle je hodně divné. Mohli bysme se ale toho chlápka na něco zeptat.“

„Myslíš, že mluví anglicky?“

„Na turisty by měl být zvyklý, ne?“

Uslyšeli Katharine, která je předběhla. Stála nad fotografem a ptala se: „Mluvíš anglicky?“

Fotografův úsměv se rozšířil, jako kdyby v sobě vyhrabal energii, kterou jinak nechává uskladněnou, a přikývl. Jako důkaz porozumění to Katharine nestačilo.

„Seš místní?“

Znovu přikývl. Její divoký vzhled a neustálé pohybování končetinami ho nijak nevyváděly z míry. Kněz a kovboj se ke Katharine přidali a přestali si všimnout ostatních lidí. Všichni stejně jen procházeli, chtěli si udělat pár fotek, a pak prostě zmizeli.

Postarší Thajec znovu jen přikývl a na všechny se usmál.

„Toho teda moc nenamluvíš. Znáš to tady? Seš tady dlouho? Znáš nějaký příběhy, který jsou s tímhle městem spojený? My jsme tu na výletě, hledáme místa, kde se děly divný věci, nějaký tajemný a tak. Řekli nám, že máme jít sem, že tady určitě najdeme nějaký lidi, co budou znát příběhy. Neznáš nějaký? Neslyšel jsi, že se tu něco dělo? Že tu někdo tragicky umřel, nebo tak?“

Viperovi se líbilo, jaké představení Katharine na Thajce hrála. Díky své roztěkanosti vyznívala naprosto přirozeně a uvěřitelně.

„Bangkok mít mnoho duchů,“ odpověděl fotograf. „Thajsko ještě víc.“

„To jsem ráda, ale nebylo by možný být trochu konkrétnější? Potřebovali bysme pořádný informace, nějaký temný příběhy, rozumíš? Ne jenom nějaký báchorky, co tady cpeš turistům. Jsme zvědaví. Někaký hodně temný historky. Máš takovou?“

Muž přikývl.

„A nechtěl by ses o ni s náma podělit?“ Katharine nečekaně neztrácela klid, ale bylo vidět, že bohorovnost staršího Thajce jí nejde pod nos.

„Znát příběh o Mae Nak? Paní Nak?“

Katharine se podívala po svých dvou společnících, kteří zavrtěli hlavami. Sama se s tímhle příběhem nesetkala, a to v Thajsku žila několik let. V Thajsku ale také nehledala legendy, ale potenciální mrtvoly.

„Paní Nak být ženou Mak. Spolu šťastni, ale Mak byl odvést do války. Tam bojovat a bojovat. On nezemřít, ale paní Nak zatím doma čekat jeho dítě a porodit. Moc bolestivě. Dítě umřít, paní Nak umřít. Když se Mak vrátit z války, paní Nak však být doma! I s dítětem. Sousedí vědět, že paní Nak mrtvá, že je to její duch, ale když oni chtít něco říct Makovi, paní Nak je zabít. Až jednou se stát, že paní Nak vařit a limeta jí padnout a odkutálet se daleko od ní. Ona však pro ni nejít. Místo toho natáhnout ruce, dlouhé, neskutečně dlouhé, a limetu sebrat. Mak jí při tom vidět a v tu chvíli on pochopit, že jeho paní duch. V noci manžel utéct a schovat se v křoví, které pro duchy nebezpečné. Mak se potom skrýt v chrámu, kam duch nemoc vstoupit. Duch Nak pak terorizovat obyvatelstvo, až mocný vymítač přijít a její duši uvěznit v láhvi.“ Muž dopověděl příběh a nastavil ruku.

„Možná sis o ty peníze měl říct dřív,“ odsekl Ivory, ale Katharine odkudsi z krátké sukně vylovila několik mincí a vhodila je do natažené dlaně. „Děkujeme.“

Vzdálili se a nechali fotografa dál čekat na turisty, kteří si řeknou o předraženou fotku.

„Proč jsi mu platila?“ divil se Ivory.

„Protože není škrt,“ procedil Viper. Už zase sledoval lidi, kteří procházeli kolem. Snad si myslel, že narazí na někoho podezřelého a podaří se mu rozlousknout případ co nejdříve. Telefonující lidé, lidé s hlavami upřenými ke střechám chrámu, nikdo z nich nevypadal jako duch.

„Je to slušnost,“ odpověděla Katharine sama za sebe. „A bejt tebou, tak se radši snažím o to, abych si duchy moc nenasrala.“

„Na duchy nevěřím,“ odušil Ivory.

Viper na něj zaměřil celou svou pozornost. „Nevěříš na duchy? Tak co tady děláš?“

„Nevěřím. Duchové jsou pověry, vybájená stvoření, která jsou většinou projevem vyšší moci.“

„Tohle je teda ten největší blábol, co jsem od tebe zatím slyšel. Věří v boha, ale nevěří na duchy. Ještě jednu kudlanku na tebe, ty pánbíčkáři.“ Viper se od nich oddělil, aby si prohlédl celé prostranství, i když to nemělo valný smysl. Nic podezřelého nejspíš nenajdou. Vždyť ani neví, co hledat.

„Skoro bych řekl, že má něco proti věřícím,“ okomentoval kovbojův odchod Ivory.

„Doufej, že ne tak moc, aby tě sejmul,“ zašklebila se Katharine a odtančila zpátky k fotografovi. Na něco se muze ptala řečí, které Ivory nerozuměl. Podle všeho uměla thajsky velmi dobře.

„Takže každý sám za sebe?“ pomyslel si kněz a vydal se přímo do chrámu, aby se podíval, jak své bohy uctívají jinde.

Seděl v restauraci nedaleko Mramorového chrámu. Crown Kitchen. Celkem příjemná, hned u silnice, trochu zapadlá, ale kuchyně dobrá. Viper se sem odebral jako první, ale nejprve se domluvil s ostatními, kde se sejdou. Nemělo smysl, aby se kolem chrámu déle potloukal. Se svými schopnostmi by víc nezjistil. Nikoho zastřelit nepotřebovali a svatá půda není zrovna vhodná pro jeho druhou schopnost. Zároveň to ale znamenalo, že v okolí chrámu nejsou osoby, které by zemřely násilnou smrtí. Museli hledat jinde.

Servírka, pohledná malá Thajka, se usmívala. Nesjpiš proto, že večer byl daleko a na oběd moc lidí nepřišlo. Odešla a kovboj se podíval, co si vlastně objednal. Směs s paprikou a další zeleninou, do toho nasekané kousky vepřového masa v omáčce, která podle všeho měla být na sladko. Na vedlejším talíři trůnila pořádná porce rýže. Když rýži ochutnal, protáhla mu ústa i jícen. Kombinace s masovou směsí však fungovala a chutě se v ústech příjemně doplňovaly.

Mezi jednotlivými sousty se přiměl přemýšlet. O případu, do kterého se nedalo snadno proniknout, i když měl schopnosti, které mohly znamenat rozdíl mezi úspěchem a neúspěchem. Jenže se je naučil používat jiným způsobem. Detektivní práce mezi jeho standardní činností nepatřila. Když měl někoho zabít, dostal jasné instrukce, měl všechny informace. Znal cíl, jeho historii, dohledávat nic nemusel, a pokud, tak věděl co a kde. Dnes nevěděl nic, neměl koho zastřelit, neměl koho se vyptávat a chytrý telefon, aby si něco dohledal na internetu, neuměl pořádně používat. Doposud nic podobného nepotřeboval. Ale i starý pes se někdy musí naučit nové kousky.

Ještě než dojedl, objevila se Katharine. Sedla si naproti. Stůl vybral Viper hned vedle okna, jímž bylo vidět z restaurace na hlavní silnici. Jídelna se během jeho hodování zaplnila a zdálo se, že servírka i ostatní hosty vítá s vřelým úsměvem, většinu především proto, že se jednalo o místní, s nimiž prohodila pár slov v řeči, již Viper ani trochu nerozuměl.

„Jsi na mě ani nepočkal?“ vytkla mu Katharine.

„Měl jsem hlad,“ odpověděl kovboj a dojedl poslední sousto, které zapil příliš sladkou limonádou. Vlastně mu chutnalo. Jen doufal, že ho v noci neprobudí svíravý pocit v žaludku.

„Sis měl nejdřív dát tom yam.“

„Tom yam? Co to je?“

„Docela hustá polévka. S krevetama je nejlepší. Je tam hodně zeleniny, většinu druhů asi ani neznáš. Ale je to moc dobrý. Teplá a zasytí.“

Servírka přišla ke stolu a Katharine se s ní bavila thajsky. Očividně si rozuměly a několikrát se zasmály. Viper neustále překvapovalo, jak Katharine mění náladu. Je velmi příjemná a najednou protivná a nesnesitelná. Neznal ji, ale dalo se snadno odhadnout, že může neustále překvapovat. V dobrém i zlém.

„Co sis dala ty?“

„Tom yam, to, co sis dal ty, a cha yen.“

„Co je cha yen?“

„Thajský ledový čaj. Hodně silnej černej čaj, cukr, mléko, nejlíp kokosový, to mám moc ráda. Přišel jsi na něco?“ změnila bleskově téma.

„Nic moc,“ přiznal Viper a díval se ven z okna. Projelo kolem bílé auto. Kovboj měl pocit, že se řidič dívá jejich směrem. Seděl ve voze sám. Viper se očima vrátil k rozjuchané Katharine, která na něm doslova visela pohledem. „Co?“ nechápal její výraz.

„Se ani nezeptáš?“

„A na co?“

„Na co chceš? Ale tak třeba na to, co jsem zjistila já, ne?“

„Dobře, tak co jsi zjistila?“ Jak se zeptal, uvědomil si, že vlastně Katharine vůbec nezná. Přitom se s ní baví jako se starou kamarádkou. Spoléhá se, že ona nebo Ivory něco zjistí, že jsou dost schopní, aby přišli s informacemi, které jim pomohou se hnout z místa. Proč je tu vlastně on?

„To místo má kolem sebe nějakou divnou auru,“ konstatovala Katharine.

„Divnou auru? Není to tím, že je to královský chrám, nebo tak něco?“

„Možná, částečně,“ připustila Katharine. Pustila se do polévky, kterou před ni postavili překvapivě rychle. Krevetí maso se dralo na povrch, jako kdyby korýši nebyli dávno vaření. Mezi ním vyčuhovaly jemně nasekané stonky citronové trávy, kterou Katharine s nečekanou pečlivostí rozdělávala tak, aby ke každému kusu masa měla kousek zeleně. „Je v tom ale i něco jiného,“ pokračovala, když spolkla první sousto. „Nevím přesně co, nedokážu to rozeznat, ale je tam něco, co má hodně silnou energii. Ten chlapík...“

„Fotograf?“

„Jo, ten fotograf. Tak ten... mi vyprávěl další příběhy,“ tentokrát už mluvila s plnými ústy, „který se vážou k tomu místu. Jsou to samí duchové, ale podle mě to jsou jenom povídačky. Prostě něco, co tam vytáhne na turisty. Prošla jsem si areál a snažila jsem se zjistit, kde je aura nejsilnější. Je to právě tam, kde se dělaly všechny ty fotky.“

„Nádvoří před tím chrámem?“

„Jo, přesně tak,“ ukázala na něj lžící plnou polévky. Hustá tekutina se rozlétla po stole, čehož si Katharine ani nevšimla. Viper jen sledoval kapky, které ulpěly na stole bez ubrusu. Vzal si ubrousek a setřel je. Katharine mluvila dál: „Něco se tam stalo, nebo se tam něco děje. Nevím. Energie je strašně slabá. Nedokážu říct, co přesně se tam stalo.“

„Nikdo tam neumřel. Myslím nějakou násilnou smrtí. Nikdo, kdo by byl přímo pohřbený na místě, anebo tam byla jeho... aura,“ doplnil Viper a využil Katharinino označení pro energii. Pojem aura se hodil.

„Hm,“ prohlížela si ho mladá Japonka a on si prohlížel její po stranách vyholenou lebku. I když působila extravagantně, v jejích očích a v tom, jak neustále uhýbala a dívala se ven, nacházel něco, co k její extravaganci přidávalo nejistotu, možná i strach. „To začíná být

zajímavé. V případě, že tam není nikde mrtvola, není to duch a ta ženská bude něco jiného. Tohle je docela mimo mě. Já do těchhle věcí moc nedělám...“

„A...“ začal Viper, „do čeho vlastně děláš?“

Katharine se chvíli dívala ven, skoro to vypadalo, že otázku ani neslyšela, anebo na ni odmítá odpovídat. Pak se rozhodla promluvit: „Jsem ženská, se kterou nikdo nechce nic mít.“

„To není úplně pravda, ne?“ usmál se povzbudivě kovboj.

Katharine se na něj nechápavě podívala. Její obličej jakoby říkal: „Na co narážíš, dědku?“

„Musíme spolupracovat,“ dodal, aby pochopila.

Pokývala pomalu hlavou. „Jasně. Já jsem... nevím, jak to přesně nazvat, ale asi poradkyně. Dělal jsem dlouhou dobu pro... no, pro mafii. Moje schopnosti jsou hlavně... Díky,“ řekla servírce, která před Japonku položila hlavní chod.

„Tvoje schopnosti?“ nadhodil Viper, aby pokračovala. Rukama si prohrábl vousy a urovnal jejich špičku.

„Jo, moje schopnosti... těžko se to popisuje,“ zapíchla Katharine vidličku do rýže a několikrát s ní zatočila. „Jak říkala ta protivná malá holka, tak jsem... radar. Dokážu vycítit osoby, který mají speciální schopnosti. Asi to nějak souvisí s energií, kterou ty lidi nebo místa vydávají. Tahle moje schopnost... hodila se při různých mafiánských akcích. Ta energie... je to i trochu něco jako šestej smysl nebo intuice, ale prostě dokážu odhalit, když něco přichází, když něco vyrazuje tuhle energii. Je to asi obrannej mechanismus, ale i upozornění na něco. Když je energie dost, dokážu přesně říct, co to je. Když ne, je to jenom pocit. Zároveň tyhle moje schopnosti fungují tak, že zabraňují lidem, aby na mě vlastní schopnosti použili. Asi to nevysvětluju úplně nejlíp, ale prostě třeba v tvém případě vím, co seš zač, ale stejně tak vím, že seš dobrej člověk. A to... líbí se mi to, protože nejseš jako já. Já nejsem... nejsem dobrej člověk.“ Katharine napíchla na vidličku pořádný kus masa a namočila jej v omáčce a pak si ještě na maso nahrnula rýže, co se vešlo. Okázale žvýkala a dívala se přitom směrem ke kuchyni, jako kdyby bez toho pohledu nemohla žít.

Viper pochopil, že to, co mu sdělila, byla nejosobnější zpověď, které se od ní dočkal. Taková, které se od ní kdokoli dočkal. Nevěděl, co by měl říct, a tak nakonec pronesl: „Takže víš, co ještě umím?“

Katharine se na něj podívala, žvýkala jako zvíře, ale netvářila se tupě. Přikývla a dala najevo, že přesně ví, o čem mluví. „Dokážeš vycítit přítomnost mrtvých, že?“

Viper se podíval z okna a chtěl hned odpovědět. Zarazil se však. Po hlavní ulici projelo bílé auto a v něm několik lidí. Byl si naprosto jistý, že je to samé auto, kterého si všiml prve. Řidič se díval stejně. Jako kdyby přesně věděl, že tam Viper je a že se na něj má zaměřit. Jenže ho nesledoval jenom řidič, směrem do restaurace se dívali i ostatní pasažéři. Mohli být tři, ale na zadní sedadlo tak dobře neviděl. Rozhodně však nevypadali nevinně. Jako kdyby v restauraci něco hledali. Viper se domníval, že jdou po něm, ale proč by měl mít v Thajsku problémy? Nikdy v zemi nebyl a pochyboval, že těch pár zabitých Thajců v jiných koutech světa má tak oddané následovníky, aby se chtěli pomstít. Hlavně když jeho jméno nikde nepadlo. Ne, za tím bude něco jiného a Viper bude muset zjistit co.

Auto je jen míjelo. Cestující civěli, ale projeli dál.

„Cože?“ Uvědomil si, že se ho Katharine na něco ptala, ale nezachytil význam slov.

„Viděl jsi něco?“ zeptala se místo zopakování původní otázky.

Otočil se na Katharine a v jejích očích uviděl něco jako strach, i když velmi dobře skrytý jejím extravagantním zevnějškem. „Děje se něco?“ ptal se, jako kdyby měli chvilku otázek.

„Tak viděl jsi něco?“

„Jen nějaké auto,“ zavrtěl Viper hlavou.

„Určitě?“

„No jo, určitě. Prostě auto. Nejsi... jsi nějaká nervózní, ne?“

„Ne, to je... nic se neděje, co by se mělo dít?“ přešla najednou do tónu, kdy dávala najevo, že blbější otázku prostě nemohl položit.

„Nevím, asi nic.“

„Jo, nic, prostě nic. Jen jsem chtěla vědět, jestli vážně to...“ ztlumila trochu hlas, „dokážeš vycítit přítomnost mrtvých?“

„Vycítit?“ usmál se Viper. „Jo, vycítit, ale nejen to. Ještě...“ Svoje slova nestačil doříct, protože se u jejich stolu objevil Ivory, který si neomaleně a bez pozdravení sednul.

„Máte něco?“ zeptal se hned. „Protože já mám tak akorát kulový. To místo nemá s bohem vůbec nic společného. To není chrám, ale prostě velký barák, který má vypadat okázale. Místní víra je postavena na naprosto zcestných myšlenkách a já nemůžu uvěřit tomu, že je někdo ochoten věřit v malého obtloustlého mnicha, který musel žít v pořádném blahobytu, aby vypadal jako prase.“

„A co víra ve starýho šedivýho chlapa?“ dobíral si ho okamžitě Viper. Rovnou si ještě objednal sladký nápoj, který prve pil k jídlu, protože i když mu na první napití nechutnal, zjistil, že je nejspíš návykový. Musel si dát znovu.

„To je jenom představa lidí, kteří nedokážou pojmout onnipotenci boha. Může mít podobu jakoukoli, stejně tak nijakou.“

„Skvělý, ale musíme se bavit o takových kravinách?“ utnula knězovu promluvu Katharine.

„No jo, dobře. Tak co teda? Objevili jste něco?“

„Něco tam je,“ usoudil na základě získaných informací Viper. „Nějaká energie.“

„Jo, tak to jsme přišli na to samý. Ale nic konkrétního asi nemáte, co?“

Viper zavrtěl hlavou a Katharine ho napodobila.

Ivory si objednal a pokračoval: „Já nevím, co máte přesně za schopnosti, proč jste vlastně tady, ale já dokážu vstoupit do člověka. Teda většinou.“ Významně pohlédl na Katharine. „Teď se třeba nedostanu ani k jednomu z vás. Vytváříš totiž nějaké pole, nebo co, který mi v tom brání.“

„To mě těší,“ zašklebila se Katharine.

„Mě moc ne, protože mě to dost podstatně omezuje, ale předpokládám, že tohle ta malá mrcha musela vědět. Takže je to nejspíš další test, kterej je potřeba překonat. Samotný místo nevypadá nijak speciálně. Necítím z něj nic, co by mohlo být důvodem vražd.“

„To znamená?“ zeptal se Viper.

„To znamená, že jsme asi v prdeli,“ odušil Ivory a zhluboka si povzdechl. „Jestli je tohle případ, na kterém se máme ukázat, tak jsme nahraní. Nemáme vůbec nic.“

„A co ty další příběhy?“ nadhodil Viper.

„Příběhy? Nic moc, prostě duchařské povídačky, u kterých je všechno možné. Co se mi podařilo zjistit, tak existuje i několik různých verzí. Nejvíce se tu mluví o Krasue.“

„Krasue?“ zopakovala Katharine. „To mi něco říká.“

„No jo, asi je to celkem známá legenda. Navíc mám pocit, že ani není místní, ale má kořeny v jiných kulturách. Takže...“

„Máš recht,“ přerušila ho najednou Katharine. Držela v ruce velký, moderní telefon, který neměl daleko k tabletu. Ani jeden z mužů netušil, odkud ho vytáhla.

„V čem mám recht?“

„Ten Krasue, nebo vlastně ta. To je i v jiných zemích. Japonci mají Nukekubi, v Malajsii je to něco, co se jmenuje Penanggalan a na Filipínách tomu říkají Manananggal. Tam je to dokonce i bestie, která má křídla jako netopýr. Heh, a tohle je docela dobrý. Na Bali tomu říkají Leyak a tam je to démon, co hledá těhotný ženský, aby mohl sát krev jejich nenarozených dětí.“

„Co je na tom dobrýho?“ nechápal Ivory.

„Je to cool. Takovej démon je pořádněj drsňák. Tohle nevymyslíš.“

„A řekne mi někdo, co to je teda zač?“ vložil se do hovoru Viper, který neměl ani Ivoryho informace, ani inteligentní telefon Katharine, která během pár sekund našla údaje, jež potřebovala, což staromódního Vipera ohromilo.

„Chceš to taky říct ty?“ podíval se Ivory úkosem na Japonku.

„Ne, v klidu, klidně mluv,“ pokynula benevolentně Katharine.

Servírka před Ivoryho položila jeho objednávku. Červené curry s kachnou pečenou na čínský způsob. „Dobře, tak tedy... jak jsem říkal,“ nabral si Ivory na lžici kus kachny, „je tu několik verzí toho, co je tahle Krasue zač.“

„Takže ženský démon?“ ujišťoval se Viper.

„Ano, ženský démon.“

„To by sedělo s tou ženskou na fotografii.“

„Nerad bych dělal až takhle rychlé závěry,“ řekl Ivory. „Je to jak chytat se stébla. Musíme se nejdřív řídit tím, co víme, zbytečně nehádat.“

„Jenom nápad. Myslel jsem, že takový malý brainstorming bude fajn,“ bránil se kovboj, ale nezdálo se, že by ho knězova slova rozhodila. Stejně jako kněze ani Katharine nerozhodilo použití tak komplikovaného slova jako brainstorming, na což byl kovboj vnitřně pyšný.

„Tak dobře. K tomu příběhu. Nebo vlastně příběhům. Krasue je ženský démon, co se objevuje v podobě létající hlavy, z který visí vnitřnosti.“

„To je taky hodně cool,“ zahalekala Katharine se smíchem. „Prostě takový mrchy jinde než v Asii nemáš. Proč by tě sakra měla honit ženská, co z ní zbyla jenom hlava a vnitřnosti? Už jenom ta představa je parádně děsivá.“

„Jo, taky je zajímavý, že to má logický vysvětlení, teda logický v rámci mytologie.“

„A to je?“ popoháněl ho Viper, když viděl, jak se kněz místo vyprávění láduje. Nemohl mu však mít za zlé, že je hladový. Od příletu nic nejedl. A to už jsou v Bangkoku několik hodin. Snídaně v terminálu se nesla v duchu zdravé stravy v malém množství. Zapomněli, že před sebou mají dlouhou cestu a ještě delší pátrání, které se povleče.

„V první verzi, co jsem z těch lidí dostal, je to princezna, která měla bejt popravena za to, že smilnila s nějakým vojákem z nepřítelovy armády. Její vlastní lidi ji nechali upálit, ale našla se čarodějnice, která se rozhodla, že ji nějakým kouzlem, nebo lektvarem zachrání. Jenže přišla pozdě a kouzlo stačilo zafungovat akorát na to, co zbylo. Proto hlava a vnitřnosti.“

„To je docela pěkný příběh,“ usoudila Katharine.

„Bylo by to pěkný,“ konstatoval Ivory a odložil prázdnou misku, „kdyby se princezna nemstila a nezabíjela. A podobné je to i v dalších verzích, kdy se jednalo o čarodějnici, která chtěla provést nějaké složité kouzlo, ale to se zmršilo, anebo se taky vypráví verze, kde se jedná o ženy, které v předcházejících životech provedly něco strašného, vraždu nebo potrat, což je uvedlo do stavu, kdy se z nich staly tyhle démonky. Je to vlastně docela krutý, když se to vezme kolem a kolem. Tímhle démonem se straší děti. To ty evropský čarodějnice vlastně ještě tak špatný nejsou.“

„A to je všechno?“ zeptala se Katharine.

„Víc jsem nezjistil, ale mám aspoň něco,“ zatvářil se Ivory téměř uraženě. „Zkusil jsem se dostat do hlav pár místním lidem, na které jsem narazil, ale nic.“

„Ty se jim fakt dokážeš dostat do hlavy?“ zeptal se Viper Rattles.

Ivory přikývl, očividně nechtěl téma rozvádět.

„A dovíš se od nich všechno?“

„Všechno asi úplně ne,“ připustil Ivory, ale je tam toho vždycky dost. Jde o to, na co se soustředím. Souvisí to i s pamětí lidí anebo tím, jestli nemají třeba... schopnosti jako tady Katharine. Nevím, na jakém principu moje schopnost funguje, ale sám ji označuju za zpověď. Akorát že se mi lidé zpovídají, aniž by chtěli. Tím jsou jejich hříchy mnohem čitelnější. A taky skutečnější,“ dokončil Ivory myšlenku a napil se zázvorového piva, které si objednal. „Co vlastně umíte vy dva?“

„Já jsem radar a blokátor,“ zubila se Katharine.

„Jo, to vím,“ přikývl Ivory. „A ty seš nájemný vrah.“ Kněz se ani nesnažil tišit hlas.

„To jsem,“ přikývl Viper klidně.

„Docela by mě zajímalo, k čemu se nám zrovna tohle bude hodit.“

„Třeba k tomuhle,“ řekl Viper. Neskutečně rychle se postavil a tasil kolty. Všiml si jich už před pár sekundami. Bílé auto, které potřetí projíždělo kolem. Neměl pochyb, že restauraci míjejí právě kvůli nim. Tentokrát byla okénka stažená a z dálky snadno rozeznal, že se uvnitř tísni větší množství mužů. Jestli se chystá to, co si myslel, bude množství jeho výhoda. Muži namačkaní na sebe nebudou všichni schopni střílet. Lehký samopal se objevil i v řidičově ruce.

„Co to sakra...“ nedořekl Ivory, protože z Viperovy pistole vyšla první kulka.

PRÁSK!

Sklo výlohy se rozletělo na kusy. Rozsypalo se jako ledová tříšť. Kulka zasáhla řidiče. Auto se dál řítilo ulicí nekontrolované. Nezabránilo to muži na zadním sedadle opěťovat palbu. Samopal kropil ulici rychlou dávkou. První kulky se zaryly do zdi, jedna trefila nevinnou kolemjdoucí. Viper chtěl skočit po Katharine, aby ji chránil. Dívka zareagovala první. Vrhla se na Ivoryho. Nejslabší článek. Kovbojovi zaimponovalo, jak Japonka přemýšlí. Nenechal se pocity ovlivnit dlouho. Skrčil se, aby neschytil výstřel. Kulky se zarávaly do zdi a do masa. Servírka se nestačila sehnout. Hlava jí praskla a tkáň vystříkla do vzduchu. Cinkot padajících talířů nepřebil rachot automatických zbraní. Proud kulek přešel Vipera. Napřímil se. Vystřelil. Neminul. Pneumatika praskla. Nepřátelský vůz nadskočil, mírně se stočil a v rychlosti se převrátil. Palba ustala.

„Co to má být?“ křičel Ivory, který se zvedal ze země.

„Musíme vypadnout,“ ignoroval ho Viper. „Znáš to tu?“ obrátil se na Katharine.

„Ne, ale půjdeme zadem. Na hlavní bysme byli moc nápadní.“

Kovboj souhlasil a jako první vběhl do kuchyně, kde se v rohu klepala dvojice kuchařů. Ani jeden se nepohnul, až když si všimli nově příchozího, prosili v rodném jazyce o život. Viper Rattles neplánoval jejich smrt, a tak jen proběhl kolem ke dveřím vedoucím ven. Kamsi, kde budou muset bojovat o život, pokud se jim nepodařilo pasažéry automobilu zneškodnit. A Viper by se rozhodně nevsázel, že jsou všichni mimo hru.

Rozrazil dveře a padl k zemi. Kryl se za popelnici. Venku čekali čtyři a okamžitě začali střílet.

„Pozor!“ zařval kovboj na svoje společníky a k jeho úlevě se ani jeden z nich neobjevil ve dveřích a nenechal se rozstřílet. Přesto zaslechl výkřik. Odražená kulka, domyslel si. Doufal, že trefila jednoho z kuchařů. Anebo Ivoryho.

Vystřelovaný kov cinkal o popelnice a drolil omítku, která padala Viperovi do obličeje. Rychle si v hlavě přehrával, kde střelci stáli, když jim tak inteligentně vpadl do rány. Počkal si na chvíli, kdy většina zbraní zmlkne, a pak jen natáhl ruku s koltem, bez dívání zamířil a zmáčkl spoušť. Nepřátelská palba na chvíli zeslábla, jeden z útočníků odpadl. Zbylí tři přidali a znovu rachotem narušili jinak příjemné ticho téhle části města.

„Pitomci,“ pomyslel si Viper, protože jeho protivníci budou mít velmi rychle prázdné zásobníky a on je postřílí jako terče na střelnici. Už se chystal nadzvednout a začít pálit do hlav zákeřných šmejdu, když koutkem oka zahlédl pohyb. Cosi se vzneslo do vzduchu. Nejprve si myslel, že z kuchyně vzlétl obrovský pták, snad kachna, kterou nestačili tepelně zpracovat. Žádná kachna, uvědomil si rychle, když zahlédl oranžový záblesk. Mezi střelce se vrhla neozbrojená Katharine. Zdánlivě neozbrojená. Neměla sice v ruce nic, co by se dalo nazvat palnou zbraní, ale spolu s ní vzduchem prolétla i ostrá hvězdice, která se zabodla rovnou do oka jednoho z útočníků. S křikem se svalil na zem. Nezemřel. Prozatím se stal nedůležitým. Katharine za letu tasila. V rukou se jí zabyštěly dvě katany. Viper nechápal, odkud se vzaly. Mladá Japonka je však třímala v rukou ještě před tím, než dopadla na zem. Ocel svištěla vzduchem. Prořezávala ho jako máslo. Křičela svou píseň smrti. Palné zbraně zmlkly. Ani

Viper nevystřelil. Nebylo proč. Katharine se míhala jako ve zrychleném záběru. Její meče sekaly, aniž by na nich ulpívala krev. Bohyně pomsty. Královna smrti. Rudá tekutina se rozstříkovala po chodníku a Thajci padali, jejich zbraně rozpůlené Japončíným ostrím pozbyly smysl. Během několika sekund ležely na zemi čtyři mrtvoly. Jediná zabitá Viperem. Poslednímu Katharine zarazila katanu rovnou do srdce. Z oka mu vytáhla hvězdici.

„Do prdele!“ ulevil si Viper a rychle, zkušenými gesty, vyměnil prázdné náboje za nové. „Musíme odsud vypadnout.“

„To vím taky,“ odsekla Katharine, která nevypadala rozhozená. Rozhlížela se kolem sebe, jestli se někde neobjeví nějaký další ozbrojený Thajec, kterému bude jedno, koho zastřelí a co zničí. Viper se rychle přesunul ke Katharine. Stoupli si zády proti sobě. Nikde nikdo, kdo by mohl okusit jejich chladnokrevnost, obratnost i přesnost.

„Za co tohle kurva bylo?“ zajechel Ivory, který se objevil ve dveřích restaurace, která hodně rychle přišla o velkou část personálu a nejspíš i velkou část zákazníků.

Viper by mohl odpovědět. Už věděl. Dokázal mluvit s mrtvými. Dokázal slyšet jejich myšlenky, dokázal si přečíst rozkazy, s nimiž do akce šli. Rozkazy zabít Katharine.

„Není to teď jedno?“ ohradil se místo odhalení pravdy kovboj. „Nejdřív bysme se měli někam vypařit a pak řešit, co se stalo, že po nás hned na první akci střílí, ne?“

Katharine nereagovala.

„Sakra, takhle jsem si teda tuhle misi nepředstavoval,“ drmolil si spíš pro sebe Ivory. Vydali se směrem od hlavní ulice. Procházeli úzkou uličkou kolem podlouhlé budovy. Sloužila jako škola. Z oken je pozorovaly děti, které naprosto ignorovaly skutečnost, že by měly mít hodinu a vnímat něco, co se jim učitelé snaží sdělit. Tolik pro anonymitu a snahu nijak se nezapsat do hledáčku veřejnosti. Ze tří turistů v podivných ohozech se stali uprchlíci, viděné osoby, které nemohou jednat inkognito.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Ivory.

„Kdo má ty papíry s hotelem, kde se máme ubytovat?“ nadhodila Katharine, která se dál ostražitě otáčela i za chůze kolem své osy.

Viper začal lovit v kapsách kabátu. „Tady to je,“ sdělil ostatním s papírem v ruce a řekl jim adresu hotelu.

„Seženeme si taxíka,“ organizovala Katharine. „Tam budeme relativně v bezpečí.“

„To jsem si myslel o jedné malé zaplivané thajské restauraci,“ neodpustil si Ivory, který se nervózně ošival, jako kdyby to měl být každou chvíli on, kdo schytá další kulku. Nezdálo se, že by v autě na hlavní ulici přežil někdo, kdo by měl snahu projít rozstřílenou restaurací a vydat se pronásledovat trojici osob, které se rozhodly vzít útokem chrám Wat Benchamabophit Dusitvanaram, stavbu, kde se podle všeho děje něco divného, ale v danou chvíli podružného. Teď jde o život a ne jen o hloupou pověru, kterou vyplivl nejlepší počítačový mozek světa. Ten jim v tuhle chvíli nemohl pomoci, protože na takové podřadné věci jako záchranu lidských životů se nepoužívá.

„Tohle je celý špatně,“ pokračoval Ivory v nárcích. „Já jsem tady vlastně nechtěl bejt.“

„Mysli na ty prachy, co za to dostaneš, velebnej,“ radil mu Viper. „Navíc, tohle je konečně trochu zábava.“

Viper se usmíval a úsměv mu neklesl ani ve chvíli, kdy se v uličce konečně objevil jeden z těch, co jeli autem. Kulhal, byl daleko, ale stejně začal střílet. Viper se nerozpakoval, tasil a vystřelil. Hřmění umlklo a všichni tři sledovali, jak se tělo snáší k zemi v nefilmovaném pádu. Hlava Thajce udeřila o zem, mírně nadskočila a následně zůstala ležet bez hnutí, stejně jako zbytek těla.

Katharine se podařilo stopnout taxíka, do kterého se rychle nahrnuli.

„Vy mě zabít?“ zeptal se taxikář vyděšeně.

„Ne,“ chopil se odpovědi Viper. „My ti zaplatit.“

Dokončení příběhu získáte na internetové adrese:
<http://www.goldendog.cz/produkt/agentura-1-prvni-tym/>